

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

w sprawie **X. Y.**

skazanego z art. 148 § 2 pkt 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 8 listopada 2023 r.

na posiedzeniu bez udziału stron

wniosku obrońcy skazanego

o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z dnia 26 stycznia 2023 r., sygn. akt II AKa 252/19

częściowo zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 22 marca 2019 r., sygn. akt VI K 101/17

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Obrońca X. Y. – adw. J. W., w kasacji od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 26 stycznia 2023 r., sygn. akt II AKa 252/19, częściowo zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 22 marca 2019 r., sygn. akt VI K 101/17 – wniósł o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia w zakresie wymierzonej kary 25 lat pozbawienia wolności – do czasu rozpoznania kasacji – ze względu na sytuację życiową i zdrowotną skazanego.

W części motywacyjnej rzeczzonego wniosku obrońca zreferował stan zdrowia psychicznego X. Y., konkludując, że dalsze przebywanie skazanego

w zakładzie karnym może doprowadzić do powstania szczególnie ciężkich i nieodwracalnych skutków dla jego zdrowia psychicznego.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wniosek obrońcy nie zasługuje na uwzględnienie.

Artykuł 532 § 1 k.p.k., stanowiący podstawę prawną wstrzymania wykonania orzeczenia, nie formułuje przesłanek warunkujących zastosowanie tej instytucji. Ugruntowane orzecznictwo Sądu Najwyższego wskazuje, że podstawy wstrzymania wykonania orzeczenia należy wiązać ze szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami, które prowadzą do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, tj. wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2003 r., sygn. akt IV KK 347/03). Wystąpienie tych szczególnych okoliczności należy powiązać z rangą zarzutów podniesionych w kasacji oraz ich widoczną zasadnością, przekładającą się na ocenę wysokiego prawdopodobieństwa uwzględnienia kasacji (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 sierpnia 2014 r., sygn. akt V KK 145/14).

Transponując powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy – nie przesądzając rzecz jasna ostatecznego stanowiska Sądu Najwyższego – należy stwierdzić, że wstępna analiza podniesionych w sprawie zarzutów kasacyjnych nie daje podstaw do jednoznacznego uznania ich oczywistej zasadności, a tym samym przyjęcia wysokiego prawdopodobieństwa uchylenia zaskarżonego wyroku. Wieloaspektowego stanowiska obrony nie podzielił również prokurator, na którym ciąży prawny obowiązek podejmowania czynności procesowych w każdym przypadku rażącego i oczywistego naruszenia prawa.

Podkreślić jednak trzeba, że powyższa konstatacja nie przesądza o kierunku ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy przez Sąd Najwyższy, które to rozstrzygnięcie musi być poprzedzone pogłębioną analizą i oceną podniesionych zarzutów kasacyjnych.

Natomiast przedstawiony przez obronę stan zdrowia psychicznego X. Y. nie może sam w sobie stanowić podstawy do wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia, albowiem tego rodzaju okoliczności nie są przydatne do oceny

zasadności podniesionych zarzutów kasacyjnych. Względy zdrowotne mogą za to przekonywać o potrzebie zastosowania odpowiednich instytucji, które ustawodawca przewidział w Kodeksie karnym wykonawczym.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[PŁ]

[ms]